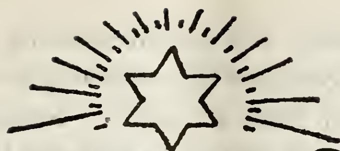

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 20	15. OKTOBER 1920	69. AARGANG

EVANGELIET IMØDEKOMMER ETHVERT AF VORE BEHOV.

Tale af *Stephen L. Richards.*

Jesu Kristi Evangelium er Guds Kraft til Frelse. Frelse taget i denne Betydning betyder timelig saavel som evig Frelse. Jeg tror, at alle for vort Liv underliggende Love og Principper, alt bærende for vor Eksistens her og herefter, er indbefattede i Evangeliets Plan. Det fremsætter en Regel for vore Handlinger, som leder os til Lykke og Glæde i dette Liv saavel som til Ophojelse i det Liv, som skal komme. En Udlægning af Evangeliet er onskelig, for at Menneskene kan vide, hvad der tilbydes dem gennem det og i det. Dets fundamentale Love og Principper omslutter fuldstændig vort hele Liv og Levevis.

I.

Evangeliet fastslaar de Regler, som vil bringe os en af vore vigtigste Fornodenheder, Sundhed. Der findes i Kirkens simple og letforstaaelige Lov, Visdomsordet, Principper, Be-

falinger, Raad, som, hvis de efterleves og adlydes sikrer os vor Sundhed. At Sundhed er onskværdig er uomtvisteligt. Jeg kender ikke noget Folk, der tager et saadant Hensyn til det menneskelige Legeme som vi. Vi betragter Legemet som noget andet og mere end en Samling af denne Jords Stoffer. Legemet har for os en religiøs saavel som en timelig Betydning. Legemet er det Tabernakel, hvori vor Aand, som er Guds Barn, og som er vor værdifuldeste Besiddelse, har til Huse. Vi kan ikke vanhellige vore Legemer uden at vende os imod Ham, som gav os dem. De er hellige for os. Det er vor Forpligtelse at bevare dem rene og ubesmittede. Der bliver lært os, at vi ikke kan leve et ret og retfærdigt Liv uden at sørge paa den rigtige Maade for vore Legemer. Vi kan ikke bringe de Ting, som er forbudte, ind i vore Legemer uden at vanhellige dem, uden at arbejde mod vort Legemes Bedste og uden at nedkalde over vort eget Hoved de Følger, som altid vil ramme den, som krænker Sandhedens naturlige og retfærdige Love. Saa hvis nogen vil bevare sit Helbred, maa han efterleve Evangeliets Love Helbredet vedrørende.

II.

Evangeliet lærer de for Velstand til Grund liggende Love — dens Opnaaelse og dens rette Anvendelse. Det lærer Flid, Sparsommelighed og Økonomi, Hæderlighed i Forretning og Uselviskhed. Det paapeger, at alle Eksistensmidler og al Formue er Gaver fra Gud overgivet til Menneskenes Varetægt, til deres Forvaltning og Omsorg, for at anvendes til Fremme og til Bedste for Menneskene i Verden. Det lærer os den rette Betydning af Ejendomsbesiddelse. Det knytter til Velstand som det gør til alle andre materielle Ting en religiøs Betydning og klarlægger for os dens rette Forhold i vort Liv.

Det byder os at tilbagelevere en Del af vor Indkomst til Herren til hans Kirkes og Riges øjeblikkelige Brug og indprenter og minder os saaledes stadig om den sande Kilde for vore Rigdomme. Hvis Evangeliets Opfattelse af Ejendom her-

skede i Verden, vilde der ikke findes Grund til slige Konflikter mellem rige og fattige, mellem den saakaldte Kapital og Arbejde, som vi ser i Dag. Det vanskelige Problem om Værdiernes Fordeling vilde være løst, og en stor Del af alle Vanskelighederne i det menneskelige Samfund vilde falde bort.

III.

Jesu Kristi Evangelium fastslaar ogsaa de Love, som paa den rette Maade vil opretholde den samfundsmæssige Orden. Ved at adlyde dets Principper lærer Mennesket forst og fremmest at forstaa sit Forhold til Samfundet og for det andet at indrette sine Handlinger, saa de rette Hensyn bliver taget til hans Medmennesker. Ethvert Problem, som kræver sin Losning af Samfundet i Dag, vil blive løst ved Anvendelsen af Evangeliets simple Forskrifter angaaende Menneskets Liv og Levevis. Evangeliet paapeger, at Samfundets Grundpille er Hjemmet og Ægteskabet. Vi lærer gennem Evangeliet, hvorledes dette Ægteskab burde være, hvad det burde frembringe, og hvorledes det burde staa som Grundmuren for hele den samfundsmæssige Orden. Saavidt mig bekendt er der ikke noget Folk, der fastholder de samme Lærdomme vedrorende Ægteskabet, Ægteskabsforholdets Fortsættelse og Forholdet mellem Børn og Forældre, som vi. At anvende Evangeliets Principper i disse Forhold vil skabe gode Hjem. Gode Hjem betyder det samme som gode Samfund. Gode Samfund kan ikke betyde andet end en stor, god Stat, et godt Land, et godt Folk.

Ikke alene lærer vi, at vore Hjem er Grundpillen til vor sociale Orden og vore sociale Forhold, men vi lærer gennem Evangeliet det rette Forhold mellem Mand og Mand. Kærlighed, Venlighed, Godgorenhed, Langmodighed mod sin Næste, broderlig Hjælp er altsammen Principper, der indeholdes i Jesu Kristi Evangelium, og allesammen er de nodvendige for at skabe og opretholde et Samfund skikket for

Menneskene at leve i og gøre Fremskridt i. Kirkens Institutioner er — til Dels — givet os for at opretholde det rette sociale Samkvem blandt Folket. Der er inden for Kirken sorget for Udveje til at imodekomme ethvert Krav i det sociale Liv. Vore Wards staar saa vidt jeg kan skønne som de mest fremskredne sociale Enheder, som nogensinde er blevet opfundne eller foreslaaede i Samfundets Historie. Der gives inden for Wardets Organisationer rig Lejlighed for enhver til at modtage den rette Uddannelse i Samfundet, det rette sociale Samkvem og Udviklingen af alle de Karaktertræk, som bidrager til at skabe gode Mænd og gode Kvinder.

IV.

Ikke alene fremholder Evangeliet de Love og de Regler, som bestemmer Helbred, Velstand og Orden i Samfundet, men Evangeliets Principper er selve Grundvolden til alt retfærdigt Styre.

At bibringe Folk Respekt, Lydighed, Ærbodighed for Lov, Orden og Autoritet er uadskilleligt forbundet med Opretholdelsen af al retfærdig Styrelse. De, som ikke har lært at respektere Autoritet, enten denne Autoritet er lagt paa dem fra oven eller hvilken Kilde, den nu end maatte komme fra, vil ikke respektere den Autoritet, som de selv vilde indsætte. Jeg tror fuldt og fast, at Mænd, som tror paa Gud, Mænd, som tror paa hans Kraft til at herske, til at fastsætte Love til deres Ledelse og Vejledning, er ved denne Tro blevet oplærte til at blive lydige Undersaatter. Jeg tror, at en saadan Øvelse hører med til at være en god Borger. Lydighed er ikke alene den første Lov i Himlen, men Lydighed er det, som ligger til Grund for al god Styrelse, og for Menneskene kommer til at indse, at de maa vise Lydighed mod den Lov og den Autoritet, som en Gang er stadfæstet, kan der aldrig blive nogen rigtig lovlig og retmæssig Styrelse.

V.

Evangeliet ikke alene fastsætter de Regler og Love, som sikrer os Helbred og Velstand, Opretholdelse af Samfundet og den retmæssige Regering, men det lægger Grundvolden til det, som er uundværligt i det menneskelige Liv: virkelig sand Lykke. Der kan efter min Mening ikke eksistere virkelig Lykke og ikke eksistere sand Glæde uden Retfærdighed. Naar jeg siger Lykke og Glæde, mener jeg ikke den overfladiske Fornojelse, man modtager ved at tilfredsstille sin personlige Lyst eller sit personlige Ønske; jeg hentyder til den indre Folelse af Tilfredshed, Ro, Kærlighed og sande Glæde, som kommer til Mennesker med en ren Samvittighed og et Liv fri for Anstod mod Guds Lov, med Kærlighed til Gud og deres Medmennesker i deres Hjerte. Denne ophojede Lykke og Glæde kan, saavidt som vor Erfaring gaar, kun opnaas paa een Maade, og det er ved med Iver at ofre sin Tjeneste for vor himmelske Faders Sag. Evangeliet viser den Maade, hvorpaa denne Tjeneste bedst kan udfores. Kirkens Organisationer er oprettede paa en saadan Maade, at enhver af Kirkens Medlemmer kan yde sin Hjælp til den storste Fordel for alle de andre Medlemmer. Det er en Tilrettelægning, der tilstræber den gensidige Hjælp — alle kan hjælpe hinanden og det fælles Bedste blive mest fremmet.

VI.

Saaledes udfylder Evangeliet kort sagt ethvert Krav i Menneskets Liv. Det tilfredsstiller ethvert Behov. Det er saa vidt omspændende, at det omfatter alle de Goder, vi onsker at naa i vort Liv, og det hjælper os at udarbejde vor Frelse her og herefter. Hvori bestaar vor Pligt? Vor Pligt bestaar efter min Mening i at forklare dette store Vor Herres Jesu Kristi Evangelium, saa at alle Mænd og alle Kvinder kan forstaa, hvad det betyder, kan forstaa dets store Betydning for deres Liv og deres Salighed. Det er vor forste Pligt at forklare det saaledes for vore Born og for vort Folk her hjemme, at de kan

indse det og forstaa det, thi jeg kan ikke andet end tro, at hvis de kommer til klart at forstaa dets Betydning for deres Liv, den Sikkerhed det giver dem mod Angreb af Ondt og Fare, den Lykke og Glæde det sikrer dem, naar de adlyder dets Lærdomme og Forskrifter, absolut vil bringe dem til at gribe efter det med begge Hænder. Vor næste Pligt er at fremsætte det for Verden paa den samme Maade. Jeg kan ikke faa mig selv til at tro, at vi fuldt ud udfylder vor Pligt ved alene at kaste vor Udfordring til Verden sigende, at her er det evige Evangelium, Autoriteten fra Gud, Kraften til at Frelse, vi maa ogsaa forklare, overtale og indbyde Menneskene i Verden til at slutte sig til den store, frelsende Plan. Jeg tror, det er vor Pligt at fremlægge disse store Sandheder baade for os selv hjemme og for vore Medmennesker i Verden paa en saadan Maade, at de føler deres rette Betydning, og Menneskene lærer at kende deres Trang og Nød og forstaa, at de ikke paa nogen anden Maade end ved Underkastelse under Evangeliets Love, Regler og Forskrifter kan naa til Livets store Maal og blive bragt tilbage til den Gud, hvorfra de kom. Vor Kirke er en stor Institution. Fra mange Steder i Verden er der blevet skænket vore Principper den største Opmærksomhed. Der er mange, som nu ser paa os som et stort Folk, og lad mig gøre Eder opmærksom paa, Brødre og Søstre, at vi ikke tilfulde har udfyldt de Forpligtelser, vor Fader har lagt paa os, før vi i vort Liv fuldt ud svarer til det gode Omdømme, vi nyder, og i vort Liv lever de evige Sandhedens Principper, der er blevet os aabenbarede gennem Profeten Joseph Smith.

VII.

Derfor forkynder vi til hele Verden: Hvis I ønsker Sundhed, da efterlev Principperne i Jesu Kristi Evangelium, hvis I ønsker Velstand, hvis I ønsker det, som er nødvendigt for at opholde Livet, da adlyd Evangeliets Love, betal Tiende til Herren. Hvis I vil løse de store Samfundsproblemer, da gaa

til Jesu Kristi Evangelium. Hvis I vil forstaa at styre, hvis I vil skabe og opelske Borgere, der vil danne en stor Regering, da efterlev Jesu Kristi Evangelium, thi en god Borger i Kristi Kirke er en god Borger under en hvilken som helst Regering paa Jordens Overflade. Hvis du onsker Lykke, hvis du onsker hin store Glæde, som kommer til alles Hjerter, som kender Sandheden, hvis du onsker Tilfredshed, Fred i dit Sind og Lejlighed til at virke, da efterlev Vor Herres og Mesters Jesu Kristi Evangelium.

Maa Gud hjælpe os, Brodre og Sostre, at paaskønne, hvad hin store Gave, Evangeliet, betyder for os. Maa Gud hjælpe os at blive værdige til det gode Navn, vi bærer: Sidste Dages Hellige i Jesu Kristi Kirke. Amen.

NEBUCADNEZAR'S DRØM.

Der er en som engang har sagt, at Profeti er Historie i omvendt Orden. Herren tillader undertiden et Menneske at skue ind i Fremtiden og se de Ting, som skal komme. Det er en helt forkert Opfattelse naar nogen tror, at en Ting sker, fordi den er forudsagt af Profeterne. Tingen vilde under alle Omstændigheder være sket enten Profeten havde forudsagt den eller ej. Herren har kun i dette Tilfælde tilladt en af sine Tjenere at se ind gennem Fremtidens for almindelige Menneskers Øjne uigennemtrængelige Taage og se det, som skulde ske.

En Gang, jeg rejste med Toget og der kom i Samtale med en Mand og blandt andet kom til at tale med ham om Indsamlingen, citerede jeg Esaias' Profeti om, at Zion skulde blive oprettet paa Bjergene, og Johannes' Profeti om, at der skulde lyde en Rost fra Himlen, som skulde byde Herrens Folk at gaa ud fra Babylon, for at de ikke skulde synke ned til at deltage i hendes Synder eller rammes af alle de Plager, som vilde ramme hende. »Ja!« udbrod han, »men alt dette

skal jo forstaas aandeligt. Herrens Folk skal aandeligt afsondres fra Babylon og aandeligt gaa op paa et hojt Bjerg.« Det er den Tendens, der gor sig gældende i Verden, det er den Maade, hvorpaa det er lykkedes Djævlen at gore Bibelen, der, som Paulus siger, er nyttig til Vejledning og Rettelse ganske værdilos, værdilos som Rettesnor, værdilos som Vejleder i de Ting, som skal komme. — Nej, den ovenfor nævnte Definition staar ved Magt: Profeti er Historie i omvendt Orden. Lige saa sikkert som de Ting, Historieskriveren meddeler os om, er sket, lige saa sikkert skal de Ting, som Profeterne taler, ske, og ske paa samme naturlige, bogstavelige Maade, som Historiens Begivenheder. At denne, de Sidste Dages Helliges Paastand, er den rette, er det let at fastslaa, vi behover kun at se paa de Ting, der er forudsagt og som allerede er gaaet i Opfyldelse, og se hvorledes Forholdet er med dem. Gik ikke Noahs Profeti om Vandfloden bogstaveligt i Opfyldelse, gik ikke Josephs Profeti om de syv fede og de syv magre Aar bogstaveligt og haandgribeligt i Opfyldelse, og Mose Profeti om Landets Ødelæggelse og Jodernes Adspredelse og Esaias' Profeti om Judas Ødelæggelse og Bortforelse og Profetierne om Johannes' og Kristi Komme, gik de ikke alle bogstaveligt i Opfyldelse?

Kristus og hans Apostle anvendte Profetierne som Bevis for deres guddommelige Sendelse, og ogsaa vi henviser til Profetierne for at overbevise Folk og aabne deres Øjne for det store Værk, som Herren er i Færd med at udfore i de sidste Dage. En af de Profetier, vi ofte dvæler ved, fordi den egentlig er saa tydelig og klar, er Nebucadnezars Drom og Daniels Udlæggelse af den.

Vi kender alle Beretningen om, hvorledes Herren i et mægtigt Syn i en Drom oprullede de kommende Tiders Historie for Herskeren i Babylon, hvorledes Nebucadnezar i Billeder saa Verdens Historie lige ned til de sidste Tider. Drommen staar nedskrevet i Daniels 2. Kapitel, og Daniel siger, at Gud i denne Drom havde kundgjort Kongen hvad

der skulde ske i de sidste Dage. Kongen havde i Drømme set et højt Billede: »samme Billede var stort, og dets Glans var herlig; det stod foran Dig, og dets Udseende var forfærdeligt. Dette Billedes Hoved var af fint Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber, dets Ben var af Jern, dets Fødder til Dels af Jern og til Dels af Ler. Du saa, indtil der blev en Sten løsreven, og det ikke ved Hænder, og den slog Billedet paa dets Fødder, som var af Jern og Ler og knuste dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knust paa en Gang og blev ligesom Avner fra Tærskepladserne om Sommeren, og Vinden borttog dem, og intet Sted blev fundet for dem; men den Sten, som sønderslog Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden.«

Det er Drømmen; nu kommer vi til Udtydningen deraf.

Denne Drøm og Daniels Udtydning indeholder Momenter af overordentlig Interesse. Lad os se, hvad vi kan faa ud af den ved at tage ganske bogstaveligt og nøgternt paa Lignelsen om Billedet, sammenholdt med Daniels Udlægning.

Daniel begynder sin Udlægning med:

»Du, Konge, Kongernes Konge, hvem Himmelens Gud har givet Riget, Magten og Styrken og Æren, og har allesteds, hvor Mennesker bo, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen, givet dem i din Haand og ladet Dig herske over dem alle: Du selv er Guldhovedet.«

Nebucadnezar eller rettere det store babyloniske Rige, hvis Konge og uindskrænkede Enehersker han var, er altsaa selve Billedets Guldhoved. Det babyloniske Rige havde sin Storhedstid fra Aaret 620 til Aaret 538 f. Kr., da det blev afløst som Verdensrige af det persiske. At det babyloniske Rige i al

sin Glans, Pragt og Rigdom, med sin høje Kultur og sine pragtelskende Herskere er blevet sammenlignet med Guldet, er ganske naturligt.

»Og efter Dig skal opkomme et andet Rige, ringere end dit.«

Omkring 538 blev Babylon overvundet og undertvunget af et nyt opvoksende Verdensrige, det medo-persiske; det Rige, der paa Billedet er udtrykt ved Brystet og Armene. Det medo-persiske Rige bestod, som dets Navn ogsaa fortæller, af to Riger, Medien og Persien, hvilket er udtrykt ved Billedets to Arme, og Rigernes forenede Magt ved Brystet. Dette Riges Karakter er udmærket tegnet ved Sølvet. (Bestod til Aar 331 f. Kr.)

»og et tredje Rige endnu, af Kobber, som skal herske over hele Jorden.«

Efter Brystet af Sølv fulgte Billedets Bug og Lænder, som var af Kobber, og de udtrykte, siger Daniel, et Rige, som skulde herske over den ganske Jord (mærk hvor tydeligt Rigerne er karakteriserede). I det lille Rige Makedonien paa Balkanhalvøen fødtes hin Alexander, som senere blev kaldt den Store, han, der i sin pure Ungdom førte sit Folk ud til Strid og overvandt det store persiske Rige. Han for frem som en Stormvind og underlagde sig alt paa sin Vej, ja underlagde sig hele den da kendte Verden. Saa blev hans glimrende Bane pludselig afbrudt; han blev standset af Døden. Hans store Rige, der var skudt op og havde udfoldet sig til Blomst lignelsesvis talt paa en Dag, blev delt mellem hans Generaler. Under alle Organerne i Bugpartiet ligger et stort Knokkelparti, Bækkenet, som bestaar af fire store Hovedknogler: to Hofteben og to Sædeben. Alexanders store Rige, Bugen, blev altsaa delt i 2 større Riger, Hoftebenene, og to mindrr Riger, Sædebenene; de to største var Ægypten og Syrien, de repræsenterede Billedets Lænder, og de bestod til ca. 160 f. Kr.

»Og et fjerde Rige skal være stærkt som

Jernet; eftersom Jernet knuser og sønderslaar alt, skal det, som Jernet, der sønderslaar, knuse og sonderslaa alle hine.«

Et Jernrige, hvilken udmærket Lignelse; i Sandhed! Det blev et Jernrige, der fulgte efter det græske Rige. I Navnets Klang horer vi Klangen af de jernklædte romerske Legioner paa Marsch for at undertvinge og knuse alt, hvad der vovede at modstaa Rom. Hvilket mægtigt Rige, der med Hoved i Rom lagde sine Jernarme paa de fjerneste Lande og knuste dem og tvang dem til Lydighed; med en Haand knugede det Brittannien, med en anden Ægypten, med en Spanien, med en anden Lilleasien. Men dette Jernrige maa have en anden Ejendommelighed; thi det er jo symboliseret ved Billedets Ben, og af Ben er der jo som bekendt to. Ganske rigtigt! I Aaret 395 efter Kr. revnede det mægtige Jernrige, delte sig i to Jernben: det ostromerske og vestromerske Rige.

»Men at Du saa Fodderne og Tæerne til Dels at være af Pottemagerler og til Dels af Jern betyder, at det skal blive et delt Rige, og at der skal blive noget af Jernets Styrke derudi, efterdi Du saa, at Jernet var blandet med Leret. Og at Tæerne paa Fodderne var til Dels af Jern og til Dels af Ler betyder, at Riget for en Del skal være stærkt og for en Del skrøbeligt. At Du saa Jernet blandet med Leret betyder, at de skulle blande sig ved Slægtskabsforbindelser, men dog ikke indbyrdes holde sammen; se, ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret.«

Billedet vokser frem for os lidt efter lidt. Nu staar det altsaa færdigt til Benene og nu kommer Fodderne og Tæerne: Aaret 510 efter Kr. rev den forste Taa sig los og voksede frem paa det ene Ben; denne Taa var Frankrig, som rev sig løs fra det vestromerske Rige. Aaret 827 rev endnu et Rige sig los fra Stammen og voksede frem som selvstændig »Taa«;

det var England. Det fulgtes i 936 af Tyskland, og i 805 traadte Italien ud i Livet som selvstændig Stat.

Nu ser vi fem Tæer paa det ene Ben!

Det ostromerske Rige blev ved at holde sig helt og udelt langt længere end det vestromerske. Forst omkring Aaret 1156 skyder den forste Taa frem: Østrig. Derefter folger Tyrkiet 1299, Rumænien 1360, Serbien og Grækenland 1830.

Nu er Billedet fuldt færdigt!

»Du saa,« siger Daniel (nemlig Billedet danne sig), »og se, der var et hojt Billede.«

Nu ser vi det ogsaa; det ser saaledes ud:

Babylon 620 f. Kr.
Persien Medien 538—331 f. Kr.
Grækenland og
Ægypten, Syrien 331—160 f. Kr.
Romerske Rige 160 f. Kr.—395 e. Kr.

Vestromerske Rige 395—476.	Østromerske Rige 395—1453.
Frankrig 510.	Østrig 1156.
England 827.	Tyrkiet 1299.
Spanien 914.	Rumænien 1360.
Tyskland 936.	Serbien 1829.
Italien 1805.	Grækenland 1830.

Lad os nu se lidt paa disse sidste Riger, paa Tæerne: De var dannet dels af Jern og dels af Ler; de skulde for en Del være stærke, for en Del skrobelige. Hvilke af disse Riger kunde nu tænkes at være sammenlignede med Jern. Hvilket Navn vilde vi i en teologisk Klasse forst og fremmest hore, hore det fra alle som med en Rost. Naturligvis Tyskland! Hvilket Metal det i sin tidligere Tilstand vilde have været at ligne ved vilde ingen være i Tvivl om. Dernæst vilde man vel hore Navne som England og Frankrig. Blandt svage, vaklende Stater, skrobelige som Leret, vilde man straks nævne Østrig og Tyrkiet — nu i vore Dage findes de jo saa at sige ikke

mere paa Kortet, men i de Dage var de jo hvad Areal angik store Stater, men »syge og svage«.

Hvad var det, der bandt disse Riger sammen? Slægtskabet! Slægtskabsforbindelserne mellem Fyrstehusene.

Alle Fyrstehusene var og er beslægtede, og omtrent alle er de bl. a. ogsaa beslægtede med det lille Danmark. Men hvorledes har disse Slægtskabsforbindelser vel bundet dem sammen? som Jern binder sig til Ler, Mistillid, diplomatiske Rænker og Bedrag, Rustninger — og tilsidst en Verdenskrig, det var det Sammenhold, der var mellem dem.

»Du saa (nemlig Billedet fuldendes) indtil der blev en Sten losreven, og det ikke ved Hænder, og den slog Billedet paa dets Fodder, som vare af Jern og Ler, og knuste dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Solvet og Guldet knuste paa een Gang og bleve ligesom Avner fra Tærskepladserne om Sommeren, og Vinden borttog dem, og intet Sted blev fundet for dem; men den Sten, som sonderslog Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden.«

Nebucadnezar saa, og vi har nu set det mægtige Billede fuldendt i al sin Vælde, men se, da bliver en lille Sten losreven — losreven fra Bjerget, som Daniel siger i sin Udtydning, — og den blev ikke losrevet af noget Menneske; den rullede ned ad Bjerget og ramte Billedets Fodder og knuste dem. Lad os betragte denne mægtige Begivenhed lidt nærmere. Lad os forst se paa Billedet. Hvis vi tager en Globus og ser paa den, vil vi opdage, at Billedet strækker sig fra Øst mod Vest: Hovedet og det ovre Legeme er i Asien, det nedre Legeme og Benene i Europa; Tæerne staar plantet paa Atlanterhavets Kyst. Hvor maa altsaa den Sten komme fra, som skal ramme Billedets Fodder. Ganske naturligt: fra Vest. —

Der ovre mod Vest i Amerika ligger de mægtige Bjerge, »de evige Hoje«, Rocky Mountains.

Hvad siger nu Daniel selv om Stenen:

»Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regering ikke skal overlades til noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine Riger; men selv skal det bestaa evindeligt, efterdi Du saa, at en Sten blev løsrevet fra Bjerget, og det ikke ved Hænder, og at den knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet.«

Aar var gaaet efter Aar, Aarhundrede fulgt paa Aarhundrede og Billedet voksede og nærmede sig sin Fuldendelse; Benene var dannet, Tæerne begyndte at danne sig: en Taa i Aaret 510, en anden i Aaret 827 o. s. v.; den sidste Taa var Grækenland, der traadte ind i de selvstændige Staters Række den 3. Februar 1830.

Den 3. Februar 1830 stod altsaa det store Billede, hvis »Glans var herlig« og hvis »Udseende var forfærdeligt«, fuldt færdigt.

To Maaneder efter, nemlig den 6. April 1830, blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige oprettet i Amerika, — ikke ved Menneskehænder, ikke ved Menneskekraft eller Menneskeklogt; men ved Herrens Haand, ved hans Kraft og paa hans Bud blev den oprettet. Hvad mener nu vore Læsere om, om vi paastaar, at denne Kirke er Spiren til hint store Rige, som skal aflose alle de andre?

»Den store Gud har ladet Kongen vide, hvad der skal ske, og Drommen staar fast og Udtydningen derpaa er vis.«

Ja, det af Drommen, som er gaaet i Opfyldelse, har vist det, og det, som endnu staar tilbage, vil bevise det med samme Styrke.

Himlens Gud vil oprette sit Rige, og det skal bestaa. Guldriget forgik trods sin Glans, Solvriget ligesaa, da dets Tid kom, og alle de øvrige Riger, hvor store, hvor mægtige

de end var, alle forgik, de blev udslettede, og »intet Sted blev fundet for dem. Cineres et nihil.

Det Rige, Himlens Gud vil oprette, skal bestaa evindeligt.

A. J.

(Fortsættes.)

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat)

Jeg gav mig god Tid, da jeg ventede paa at Vognen med min tilskadekomne Ven skulde naa mig, men Time gik efter Time og jeg saa stadig ikke noget til ham. Landet blev mere fladt, Markerne var større, jeg saa smaa Træer, Stengærder og Huse. Menneskene optraadte ogsaa mere talrigt, men jeg gik endnu lang Tid uden at blive lagt Mærke til. Jeg ved nu, at jeg ikke saa meget anderledes ud end Folkene i Landet, selv ikke i Klædedragt. Jeg havde Skæg som alle Mændene, og min Sømandshue saa ud omtrent som den mandlige Befolknings Hovedtøj.

I det fjerne kunde jeg nu se Husene i en temmelig stor By, se den gammelkendte men ret betragtet saa betydningsfulde Røg stige til Vejrs fra Skorstenene. Jeg var træt, og morsomt nok var min første Tanke at se at finde et godt Hotel.

Jeg satte mig ned ved Vejkanten for at hvile mig og tænke over min mærkelige Stilling i dette mærkelige Land, og jeg havde ikke siddet længe, før jeg saa Vognen med de to Mænd og den tilskadekomne Dreng komme kørende hen ad Vejen. Drengen saa mig straks og vinkede til mig, at jeg skulde sætte mig op hos ham, og jeg efterkom ham med Glæde. Saa kørte vi videre henimod Byen. Den stive Vogns Skumplen foraarsagede ham Smerte, kunde jeg se, hvorfor jeg lod ham lægge sit Hoved mod min Skulder og lettede ham Stødene saa meget som muligt.

Byen bestod for største Delen af store Stenhuse paa en og

to Etager og med Teglstens Tag. De var bygget tæt sammen, ja paa sine Steder ligefrem ud i et. Mange Mennesker ilede frem og tilbage paa Gaden, og det interesserede mig meget at iagttage dem og de fremmede Omgivelser. Vi korte tilsidst uden at tildrage os nogen særlig Opmærksomhed gennem en Port ind i en stor Gaard, — den unge Mands Hjem. Han blev loftet ned af Vognen og baaret ind i Huset og op ad en bred Trappe til et stort Værelse paa anden Etage. Jeg fulgte efter med min Taske i Haanden. Huset saa naar alt kommer til alt nærmest ud som et forste Klasses Hotel, og min mest naturlige Handling vilde være at skrive mit Navn i Fremmedbogen, men jeg stod roligt ved Væggen og sorgede for ikke at staa i Vejen. Moderen, en smuk ældre Kone, græd og klagede over sin stakkels Dreng; flere Kvinder, Mænd og Born kom til og der var en stor Ophidselse, hviskende Forespørgsler og alvorlig Talen. Saa sagde Drengen et eller andet, ved hvilket alle blev tavse og Gruppen om Sengen aabnede sig. Alle vendte sig og saa paa mig, og Moderen kom hen og trykkede min Haand. Jeg kunde se, hvor hendes Ansigt lyste af Taknemmelighed, idet hun takkede mig og bød mig velkommen. Saa bod de ældre af de tilstedeværende mig ogsaa velkommen, og jeg følte, at jeg i Sandhed var blandt Venner. Derpaa talte Drengen igen, og jeg blev fort til et Værelse, hvori det blev mig betydet, at jeg skulde gore mig det behageligt og hvile. (Fortsættes.)

»Vend dit Hjerte til Undervisning og dine Øren til Kundskabs Ord, thi du kan ikke blive frelst i Uvidenhed.«

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).